

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 175/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. K., T., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 219/2009, 19 Co/75/2010 z 29. júna 2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Humenné č. k. 8 C 7/2005-467 zo 16. júna 2009 v časti, v ktorej bol zamietnutý návrh na písomné ospravedlnenie sa odporkyne za jej výrok prednesený na adresu MUDr. J. K. 25. novembra 1998, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. novembra 2010 faxom a následne 4. novembra 2010 poštou doručená sťažnosť MUDr. J. K. (ďalej len

„sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 219/2009, 19 Co/75/2010 z 29. júna 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 7/2005-467 zo 16. júna 2009 v časti, v ktorej bol zamietnutý návrh na písomné ospravedlnenie sa odporkyne za jej výrok prednesený na adresu sťažovateľa 25. novembra 1998.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ návrhom z 11. marca 2000 uplatnil na okresnom súde nárok na ochranu osobnosti proti odporkyni. Predmetné konanie je v súčasnosti vedené pod sp. zn. 8 C 7/2005 a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Sťažovateľ uviedol, že «je presvedčený, že rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 219/2009, 19 Co 75/2010 zo dňa 29. 06. 2010, jeho výrokom, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v časti, týkajúcej sa ospravedlnenia sa odporkyne za výrok „ty šalený jeden“, ktorý adresovala sťažovateľovi dňa 25. 11. 1998, bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 odsek 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo konať pred súdom zákonom ustanoveným postupom zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR...

Okresný súd Humenné už rozsudkom zo dňa 20. 04. 2007 návrh sťažovateľa zamietol. Na odvolanie sťažovateľa odvolací súd, Krajský súd v Prešove, rozsudok súdu prvého stupňa zrušil svojím uznesením zo dňa 26. 06. 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia, vo vzťahu k skutku zo dňa 25. 11. 1998 uviedol: „záver súdu prvého stupňa o tom, že podľa jeho názoru nebolo jednoznačne preukázané, že súd v skutku došlo tak, ako to opisuje navrhovateľ, a preto návrh v tejto časti zamietol, je nepresvedčivý, pokiaľ ide o incident zo dňa 25. 11. 1998. Nepresvedčivý je i záver súdu prvého stupňa v tom, že výpoveď svedkyne je v rozpore s výpoveďou navrhovateľa o priebehu incidentu zo dňa 17. 12. 1998. Svedkyňa E. M. vypovedala v podstate zhodne, tak na Okresnom úrade vo Vranove nad Topľou, ako aj na Okresnom súde v Humennom. Zároveň aj navrhovateľ vypovedal rovnako. Pričom aj účastnícka výpoveď je jedným z dôkazných prostriedkov. Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietky navrhovateľa uvedené

v odvolaní bolo potrebné akceptovať. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p. pre nesprávne právne posúdenie veci zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.“

Po doručení uznesenia odvolacieho súdu účastníkom konania súd prvého stupňa vykonal pojednávania dňa 10. 02. 2009 a dňa 26. 05. 2009 a ohliadku na mieste samom dňa 05. 03. 2009...

Ani na jednom z pojednávaní, ani na ohliadke na mieste samom neboli vykonané žiadne dôkazy vo vzťahu ku skutku zo dňa 25. 11. 1998. Dokazovanie vo vzťahu k tomuto skutku nebolo žiadnym dôkazom doplnené.

Keď súd prvého stupňa svojim rozsudkom zo dňa 16. 06. 2009 návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol, sťažovateľ v odvolaní okrem iného uviedol:

„V predmetnej veci už súd I. stupňa rozhodol prvším rozsudkom zo dňa 20. 4. 2007. Proti tomuto rozsudku som podal odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 26. 6. 2008 sp. zn. 5 Co 156/2007 zrušil rozsudok súdu I. stupňa, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení zrušujúceho uznesenia súd vytkol súdu I. stupňa nasledujúce:

„Možno prisvedčiť navrhovateľovi, že ani zásada voľného hodnotenia dôkazov neznamená ľubovôľu hodnotiaceho, ani voľnú úvahu, ktorej aplikácia prichádza do úvahy len za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 136 O. s. p. – súd musí hodnotiť predovšetkým pravdivosť toho ktorého dôkazu. Ak nepovažuje výsledok dôkazu za pravdivý, je povinný odlišný záver, akému nasvedčuje vykonaný dôkaz odôvodniť.

Súd I. stupňa sa však ustanovením § 132 dôsledne neriadil.

Záver súdu prvého stupňa o tom, že podľa jeho názoru nebolo jednoznačne preukázané, že súd v skutku došlo tak, ako to opisuje navrhovateľ, a preto návrh v tejto časti zamietol je nepresvedčivý, pokiaľ ide o incident zo dňa 25. 11. 1998. Nepresvedčivý je i záver súdu prvého stupňa v tom, že výpoveď svedkyne je v rozpore s výpoveďou navrhovateľa o priebehu incidentu zo dňa 17. 12. 1998. Svedkyňa E. M. vypovedala v podstate zhodne, tak na Okresnom úrade vo Vranove na Topľou, ako aj na Okresnom súde v Humennom. Zároveň aj navrhovateľ vypovedal rovnako. Pričom aj účastnícka výpoveď je jedným z dôkazných prostriedkov.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní bolo potrebné akceptovať.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. pre nesprávne právne posúdenie veci zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.“.

Podľa ustanovenia § 226 O. s. p. – ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a na nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Súd prvého stupňa sa nielenže neriadil právnym názorom odvolacieho súdu, ale bezprecedentnými spôsobom tento záväzný právny názor odvolacieho súdu ignoroval.

Pokiaľ ide o incident zo dňa 25. 11. 1998, skutkové a právne závery súdu prvého stupňa sú od slova do slova rovnaké (strana 11 a 12 ods. 7 zo dňa 16. 6. 2009 a strana 5 a 6 rozsudku zo dňa 20. 4. 2007) ako v rozsudku zo dňa 20. 4. 2007, ktorým bol odvolacím súdom z dôvodov vyššie uvedených zrušený.

Navrhovateľ v celom rozsahu poukazuje na dôvody svojho odvolania proti rozsudku súdu I. stupňa zo dňa 20. 4. 2007, ako aj na vyššie citovaný záver odvolacieho súdu a navrhuje, aby v tejto časti odvolací súd vzhľadom na arbitrárnosť postupu I. stupňového súdu vec právne a skutkovo posúdil v súlade so svojimi závermi vyjadrenými v zrušujúcom uznesení zo dňa 26. 6. 2008.“».

Ďalej sťažovateľ citoval z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu zo 16. júna 2009 v časti, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na písomné ospravedlnenie sa odporkyne za výrok „Ty šalený jeden“, ktorý mala predniesť na jeho adresu 25. novembra 1998, a poukázal tiež na judikatúru ústavného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«základné právo sťažovateľa...

- na postup súdu zákonom ustanoveným spôsobom zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR

- a na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

výrokom rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 219/2009, 19 Co 75/2010 zo dňa 29. 06. 2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 8 C 7/2005-467 zo dňa 16. 06. 2009 v časti, ktorým bol zamietnutý návrh na písomné ospravedlnenie sa odporkyne za výrok „Ty šalený jeden“, ktorý mala adresovať dňa 25. 11. 1998 sťažovateľovi, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Prešove pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje výrok rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 219/2009, 19 Co 75/2010 zo dňa 29. 06. 2010, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 8 C 7/2005-467 zo dňa 16. 06. 2009 v časti, ktorým bol zamietnutý návrh na písomné ospravedlnenie sa odporkyne za výrok „Ty šalený jeden“, ktorý mala adresovať dňa 25. 11. 1998 sťažovateľovi a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.»

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 344/06, III. ÚS 32/08).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa návrhom z 11. marca 2000 (v znení pripustenej zmeny žalobného návrhu) domáhal uloženia povinnosti odporkyni písomne sa mu ospravedlniť za „urážlivé výroky“ adresované jeho osobe 25. novembra 1998 a 17. decembra 1998. Sťažovateľ považoval výroky odporkyne za hanlivé a ako také spôsobilé zasiahnuť do jeho práv spojených s ochranou osobnosti.

O návrhu sťažovateľa prvýkrát rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 8 C 7/2005 z 20. apríla 2007 tak, že ho zamietol a uložil mu povinnosť nahradiť odporkyni trovy konania a na účet okresného súdu trovy svedočného. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 156/2007 z 26. júna 2008 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Po doplnení dokazovania okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 8 C 7/2005 zo 16. júna 2009 tak, že návrh sťažovateľa znovu zamietol, náhradu trov konania Slovenskej republiky nepriznal a vyslovil, že o trovách účastníkov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Aj proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, pretože ho považoval za nesprávny z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku tvrdiac, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Sťažovateľ taktiež tvrdí, že okresný súd sa neriadil právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho uznesení, ktorým bol prvý rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Záver súdu prvého stupňa o tom, že nebolo jednoznačne preukázané, že došlo ku skutku (incidentu z 25. novembra 1998) tak, ako ho opisuje sťažovateľ, bol podľa neho nepresvedčivý, a preto navrhol rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 7/2005 zo 16. júna 2009 zrušiť a jeho žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Krajský súd odvolaniu sťažovateľa čiastočne vyhovel, keď rozsudok okresného súdu vo vzťahu ku skutku zo 17. decembra 1998 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, avšak vo zvyšnej časti (teda pokiaľ ide o výrok týkajúci sa skutku z 25. novembra 1998) ho potvrdil.

V odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu sa vo vzťahu k tej časti, proti ktorej sťažnosť smeruje, uvádza, že «právo na ochranu osobnosti, tzv. osobnostné právo, prináleží každej fyzickej osobe. Predmetom ochrany osobnosti podľa citovaných zákonných ustanovení sú také rýdzo osobné práva občana, ktoré ovplyvňujú rozvoj jeho osobnosti a sú s ním úzko späté, pričom cieľom a zmyslom tejto občianskoprávnej ochrany je všestranný rozvoj a uplatňovanie osobnosti človeka. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak preukázanie skutočnosti, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Obe náležitosti musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny nárok, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa citovaných zákonných ustanovení a povinnosť súdom uložené sankcie znášať...

Pokiaľ ide o incident zo dňa 25. 11. 1998 aj odvolací súd je toho názoru ako súd prvého stupňa, že nebolo preukázané, aby incident sa stal tak, ako to tvrdil navrhovateľ. Jedinou svedkyňou incidentu mala byť pani M., družka navrhovateľa. Svedkyňa M. pri svojom výsluchu na pojednávaní dňa 17. 04. 2007 uviedla, že v uvedený deň ráno šla oproti navrhovateľovi dole schodmi v dome, pričom sa dostala až na roh domu. Navrhovateľ a odporkyňa sa stretli priamo pri bráničke do domu s tým, že odporkyňa si poklepala po čele a povedala na adresu navrhovateľa „ty šalený jeden“. Ďalej uviedla, že ju z cesty vidieť nebolo, lebo práve schádzala dole schodmi, pričom odporkyňa šla po ľavej strane cesty. Pri konfrontácii dňa 04. 02. 1999 medzi uvedenou svedkyňou a odporkyňou, svedkyňa uviedla, že dňa 25. 11. 1998 otvárala dvere na dome a videla odporkyňu, videla jej chrbát, lebo táto šla na bicykli, potom schádzala dole schodíkmi a keď odporkyňa bola na úrovni MUDr. K., pravou rukou si poklepala po čele a povedala „ty šalený jeden“. Ďalej uviedla, že vedela identifikovať pani F., lebo stála na schodoch. K oblečeniu odporkyne sa vyjadrila tak, že pani F. mala oblečené tmavé oblečenie. Uvedené vyplýva zo zápisnice napísanej o konfrontácii na Okresnom úrade vo Vranove nad Topľou, odbor všeobecnej vnútornej správy k spisu priest. 14/99 dňa 04. 02. 1999.

Výpoveď svedkyne M. správne bola súdom prvého stupňa vyhodnotená tak, že nebolo jednoznačne preukázané tvrdenie navrhovateľa o priebehu incidentu, ktorý sa mal udiať 25. 11. 1998. Odvolací súd k tomu dodáva, že svedkyňa M. uvádzala rôzne polohy, kde v momente incidentu sa mala nachádzať. Vo svojej výpovedi pred súdom tvrdila, že sa

dostala až na roh domu, pričom počas konfrontácie dňa 04. 02. 1999 mala incident počuť, keď schádzala dole schodíkmi. Navyše výpoveď uvedenej svedkyne je treba hodnotiť ako výpoveď družky navrhovateľa, ktorá žije v spoločnej domácnosti s navrhovateľom a má záujem na úspechu navrhovateľa v spore.

Odvolaací súd preto postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozsudok v časti, ktorým bol zamietnutý návrh na písomné ospravedlnenie sa odporkyne za výrok „ty šalený jeden“, ktorý mala adresovať dňa 25. 11. 1998 navrhovateľovi ako vecne správny.».

Podstatou námietok sťažovateľa sú tvrdenia o nesprávnosti napadnutého rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 7/2005 zo 16. júna 2009, týkajúcej sa zamietnutia jeho návrhu na ochranu osobnosti, pokiaľ ide o písomné ospravedlnenie sa odporkyne za výrok „Ty šalený jeden“, ktorý mala adresovať sťažovateľovi 25. novembra 1998. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd rozhodol nesprávne a jeho rozhodnutie je arbitrárne. Sťažovateľ v podstate prejavil nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktoré v konečnom dôsledku nesplnilo jeho očakávania a predstavy.

Ústavný súd v prípadoch, keď riešil problematiku možného porušenia základného práva na súdnu ochranu konkrétnym rozhodnutím všeobecného súdu, uviedol, že základné právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z toho dôvodu neúspech v súdnom konaní nemožno považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 67/06, III. ÚS 218/07).

Predmetom sporu, výsledkom ktorého bolo napadnuté rozhodnutie krajského súdu, bol návrh na ochranu osobnosti. V tomto prípade bolo úlohou všeobecných súdov posúdiť, či spomínaným konaním odporkyne došlo k ohrozeniu alebo zásahu do cti sťažovateľa,

ktorá má rozhodný význam pre jeho vzťah k iným účastníkom spoločenských vzťahov a ktorá determinuje jeho postavenie v spoločnosti.

Ústavný súd konštatuje, že argumentácia sťažovateľa uvedená v sťažnosti týkajúca sa odôvodnenia jeho tvrdení o pochybeniach krajského súdu, ktorými malo byť zasiahnuté do jeho v sťažnosti označených práv, je v podstate totožná s argumentáciou uplatnenou sťažovateľom v jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku zo 16. júna 2009.

Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil dostačujúcim spôsobom, jeho odôvodnenie je zrozumiteľné a postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru nemožno považovať za svojvoľný alebo za zjavne arbitrárny, t. j. ústavne neudržateľný.

Ústavný súd zastáva názor, že namietaný rozsudok krajského súdu spĺňa kritériá ústavne konformného rozhodnutia. Vzhľadom na to si ústavný súd neosvojil argumentáciu sťažovateľa o porušení jeho v sťažnosti označených práv citovaným výrokom rozsudku krajského súdu, pretože skutočnosť, že krajský súd nerozhodol v súlade s predstavami a očakávaniami sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo aj k porušeniu uvedených práv. Je nepochybné, že odvolací súd prihliadol na všetky relevantné argumenty sťažovateľa uplatnené nielen v rámci odvolacieho konania, ale aj v rámci prvostupňového konania a svoj právny názor vyjadril v rozsudku sp. zn. 5 Co 219/2009, 19 Co/75/2010 z 29. júna 2010, ktorý možno považovať za ústavne aprobovateľný.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti môže zasiahnuť do skutkových a právnych záverov všeobecných súdov iba za predpokladu, ak sú zjavne neodôvodnené a arbitrárne a zároveň majú za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd však takéto pochybenia zo strany krajského súdu nezistil, keďže jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj legitímne.

Treba ešte zdôrazniť, že úloha ústavného súdu v danom prípade nespočívala v skúmaní procesu hodnotenia dôkazov, ktoré súd hodnotí podľa svojej úvahy pri splnení

ďalších zákonných podmienok. Úloha ústavného súdu spočívala v posúdení zlučiteľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu s označenými článkami ústavy a dohovoru. V danom prípade ústavný súd nezistil zo strany krajského súdu takú interpretáciu a aplikáciu príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov ani iné procesné pochybenia, ktoré by závažným spôsobom mohli ovplyvniť proces dokazovania, a tým aj verdikt tohto súdu vo vzťahu k jeho časti namietanej sťažnosťou.

Ústavný súd sa preto nemohol stotožniť s tvrdením sťažovateľa, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nemá dostatočné odôvodnenie a je nepreskúmateľné, naopak, zastáva názor, že z predmetného rozhodnutia je zrejmé, ktoré dôkazy mal krajský súd za preukázané a ako sa ich hodnotenie premietlo do jeho právnych záverov.

S prihliadnutím na spôsob a rozsah odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, ústavný súd nezistil také jeho účinky, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv, a preto sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, ktoré v nej uplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2011